

kell a gyermekek televízió és más elektronikus szerkezetek előtt töltött idejét, melyek sok esetben szinte teljesen átveszik az uralmat az életük felett, és helyettük inkább gyümölcsözőbb, evangélium-központú erőfeszítések felé kell terelni őket. Tapaszthatunk némi ellenállást kezdetben, egy kis nyafogást, de Sonya Carsonhoz hasonlóan szem előtt kell tartanunk a célt, és ragaszkodnunk kell hozzá. Egy nap gyermekeink majd megértik és értékelik, amit tettünk. Ha mi nem tesszük ezt meg, akkor ki fogja?

Feltehetjük magunknak a kérdést: gyermekeink a mi lelki, intellektuális és alkotó erőfeszítéseink legjavát kapják-e, vagy csupán időnk és tehetségeink fennmaradó részét, miután mindenünket egyházi elhívásainkba vagy hivatásunkba fektettünk? Nem tudom, hogy az eljövendő életben megmaradnak-e az olyan titulusok, mint püspök vagy segítőegyleti elnök, de tudom, hogy a férj és feleség, apa és anya szerepkörök fennmaradnak és tisztelet övezi majd őket vég nélküli világokon át. Ez az egyik oka annak, hogy olyan fontos becsben tartani szülői kötelességeinket itt, a földön, hogy felkészülhessünk még nagyobb, de hasonló kötelességeinkre az eljövendő életben.

Szülőként azzal a biztos tudattal haladhatunk előre, hogy Isten soha nem fog magunkra hagyni minket. Isten soha nem bíz ránk semmiféle kötelességet anélkül, hogy ne kínálna hozzá isteni segítséget is – erről tanúságot tudok tenni. Szülőként betöltött isteni szerepkörünkben és Istennel karöltve váljunk mi gyermekeink elsődleges evangéliumi tanítóivá és példaképeivé, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Jörg Klebingat elder
a Hetvenektől

Magabiztosan járulni Isten trónusa elé

Ha alkalmaztatok Jézus Krisztus engesztelését, már ma elkezdhetitek növelni lelki magabiztosságotokat, ha készek vagytok figyelni és cselekedni.

Egy 1-től 10-ig terjedő skálán milyennek éreznék Isten előtti magabiztosságotokat? Van-e személyes tanúbizonyságotok arról, hogy utolsó napi szentként tett jelen felajánlásotok elegendő ahhoz, hogy örök életet örököljete? Ki tudjátok-e jelenteni legbelül, hogy Mennyei Atyátok elégedett veletek? Milyen gondolataitok támadnának, ha egy perc múlva személyes interjún vennék részt a Szabadítótokkal? Vajon bűnök, megbánás és hiányosságok uralnák-e énképeteket, vagy egyszerűen örömteli várakozást éreznék? A szemébe néznék-e vagy kerülnék a tekintetét? Az ajtóban álldogálnátok, vagy magabiztosan Elébe járulnátok?

Amikor az ellenség nem képes meggyőzni a hozzátok hasonló tökéletlen, de törekvő szenteket, hogy adják fel hitüket a személyes és szerető Istenben, akkor ördögi hadjáratot indít azért, hogy akkora távolságot emeljen köztetek és Isten között, amekkorát csak tud. Az ellenség tudja, hogy a Krisztusba vetett hit – az a fajta hit, amely gyengéd irgalmak folyamatos áradását, sőt, hatalmas csodákat eredményez – kéz a kézben jár azzal

a személyes bizonyossággal, hogy a jó választására törekedtek. Ennek okáért utat keres a szívetekbe, hogy hazugságokkal traktáljon – olyan hazugságokkal, hogy Mennyei Atyátok csalódott bennetek, hogy az engesztelés elérhetetlen számotokra, hogy még a próbálkozásnak sincs értelme, hogy mindenki más jobb nálatok, hogy érdemtelenek vagytok, és ugyanennek a gonosz mondandónak ezernyi egyéb változatával.

Amennyiben engeditek, hogy ezek a hangok belopják magukat a lelketekbe, nem tudtok valódi magabiztossággal közeledni Isten trónusához. Bármit is tesznek, bármiért is imádkoztok, bárhogy is reménykedtek egy csodában, mindig lesz bennetek valamennyi kétkedés önmagatok iránt, amely megcsorbítja a hiteteket – nem csupán az Istenbe vetett hiteteket, hanem saját magabiztosságotokat is. Az evangélium efféle megélése nem élvezetes, és nem is nagyon egészséges. Mindenekfelett pedig teljességgel szükségtelen! A változtatás döntése a tiétek és csakis a tiétek.

Szeretnék megosztani hat gyakorlati tanácsot, amelyet ha megfogadtok,

el fogják oszlatni ezeket a gonosz hangokat, és visszaállítanak benneteket ahhoz a békés bizonyossághoz és lelki magabiztossághoz, amely a tiétek lehet, ha vágytok rá. Függetlenül attól, hogy milyen értékelést adtatok magatoknak azon az 1-től 10-ig terjedő skálán, ha alkalmaztátok Jézus Krisztus engesztelését, már ma elkezdhetitek növelni lelki magabiztosságotokat, ha készek vagytok figyelni és cselekedni. Nyíltan fogok beszélni, abban a reményben, hogy szavaimmal tanítani, és nem bántani fogok.

1. Vállaljátok felelősséget saját lelki jóléteketekért! Hagyjatok fel azzal, hogy másokat vagy a körülményeiteket okoljátok! Hagyjatok fel az öngazolás-sal és azzal, hogy kifogásokat kerestek arra, vajon miért nem törekedtek teljes mértékben engedelmességre. Fogadjátok el, hogy „szabadok [vagytok] a test szerint”, és „szabadon választhat[játok] a szabadságot és az örök életet” (2 Nefi 2:27). Az Úr tökéletesen ismeri a körülményeiteket, ám azzal is tökéletesen tisztában van, ha esetleg egyszerűen úgy döntötök, hogy nem fogtok teljes mértékben az evangélium szerint élni. Ha ez így lenne,

valljátok be őszintén, és igyekezzetek tökéletessé válni saját körülményeitek korlátain belül. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor felelősséget vállaltok saját lelki jóléteketekért azáltal, hogy nap mint nap alkalmaztátok Jézus Krisztus engesztelését.*

2. Vállaljátok felelősséget saját fizikai jóléteketekért! Lényetek testetekből és lelketekből áll (lásd T&S 88:15). A lélek táplálása úgy, hogy közben elhanyagoljuk a testet – amely egy templom –, általában a lelki egyensúly felborulásához és alacsony önértékeléshez vezet. Ha nem vagytok jó formában, ha kényelmetlenül érzitek magatokat a saját testetekben és képesek vagytok tenni valamit ezért, akkor tegyétek meg! Russell M. Nelson elder azt tanította, hogy „testünetek [valóban] saját templomunknak” kell tartanunk, továbbá „ellenőriz[nünk kell] étrendünket, és sportol[nunk kell] a jó kondíció érdekében” *Liahóna*, 1999. jan. 103.).

Boyd K. Packer elnök azt tanította, hogy „lelkünk és testünk úgy kapcsolódik össze, hogy azáltal testünk eleménk eszközévé és jellemünk alapjává válik” (“The Instrument of Your Mind

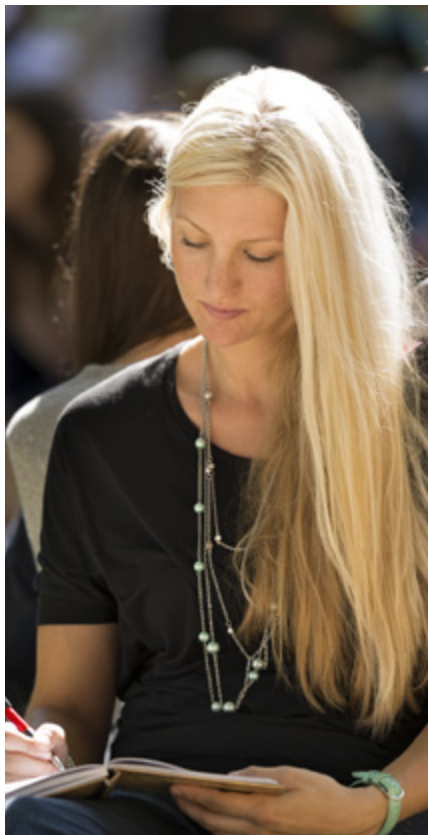
and the Foundation of Your Character” [Church Educational System fireside, Feb. 2, 2003], 2; speeches.byu.edu). Ezért aztán kérek benneteket, bölcsen ítéljétek meg, hogy mit és különösen hogy mennyit esztek, és rendszeresen adjátok meg testeteknek azt a mozgást, amire szüksége van és amit megérdemel. Ha nincsenek fizikai korlátozásaitok, akkor határozattok el ma, hogy saját házatok urai lesztek, és kezdjétek bele egy rendszeres, hosszú távú edzéstervbe, amely megfelel a képességeiteknek, és ötvözzétek egészségesebb étrenddel. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor lelketek – a Szabadító segítségével – valóban uralja a bennetek lévő természetes férfit vagy nőt.*

3. Tegyétek életetek részévé az önkéntes, szívből jövő engedelmisséget! Ismerjétek el, hogy nem tudjátok szeretni Istent anélkül, hogy ne szeretnétek a parancsolatait is. A Szabadító mércéje világos és egyszerű: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15). A szelektív engedelmisség szelektív áldásokat eredményez, és ha a rosszat választjuk valami még rosszabb helyett, attól még

a rosszat választjuk. Nem nézhetek meg egy rossz filmet arra számítva, hogy erényesnek fogjátok érezni magatokat csak azért, mert nem egy *még rosszabbat* néztetek meg. Néhány parancsolat hű betartása nem igazolhatja más parancsolatok figyelmen kívül hagyását. Abraham Lincoln jól fogalmazott: „Mikor jót cselekszem, jól érzem magam, mikor rosszat, akkor rosszul” (idézve: William H. Herndon and Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vols. [1889], 3:439).

Azt mondom továbbá, hogy helyes okból kifolyólag cselekedjétek helyesen. Az Úr, aki „a szívét és készsége elmét követel meg” (T&Sz 64:34), és aki „felismeri a szív gondolatait és szándékait” (T&Sz 33:1), tudja, miért mentek istentiszteletre, tudja, hogy vajon csak testben vagytok-e jelen, vagy igazán hódoltok. Nem lehetséges, hogy vasárnap azt éneklitek, hogy „ó, Babilon, ó, Babilon, végleg elhagyunk”, aztán pillanatok múlva már újra keresitek vagy megtűritek a társaságát (Ti, Izráel elderei. *Himnuszok*, 204. sz.). Ne feledjétek: a lelki kérdésekben tanúsított hanyagság sohasem volt boldogság. Tegyétek az egyházat és a visszaállított evangéliumot egész életetekké, nem csupán a kifelé mutatott vagy társadalmi életetek részévé. Annak megválasztása még ma, hogy kit fogtok szolgálni, egészen addig pusztán üres fecsegés, amíg valójában úgy nem éltek (lásd Józsué 24:15). *A lelki magabiztosság növekszik, amikor hiányosságaitok dacára igazán és a megfelelő okokból törekedtek megszentelt életet élni.*

4. Válgjátok igen-igen jóvá az alapos és gyors bűnbánatban! Mivel Jézus Krisztus engesztelése nagyon is kézenfekvő, alkalmazzátok bőségesen a nap 24 órájában, mert soha nem fogy el. Fogadjátok be Jézus

Krisztus engesztelését és a bűnbánatot olyan dolgokként, melyeket szívesen láttok és naponta alkalmaztok a Nagy Gyógyító rendelése szerint. Alakítsátok ki a folyamatos, boldog, örömteli bűnbánat szokását azáltal, hogy választott életmódotokká teszitek. Ennek során óvakodjatok attól, hogy a halogatózás kísértésébe esetek, és ne várjátok, hogy a világ szurkoljon nektek. Szemeteket a Szabadítón tartva törődjétek inkább azzal, hogy Ő mit gondol rólatok, és vállaljátok a következményeket. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor Jézus Krisztus engesztelését alkalmazva önként és örömmel, azon nyomban megbánjátok mind a kisebb, mind a nagyobb bűnöket.*

5. Válgjátok igen-igen jóvá a megbocsátásban! „Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássátok” (T&Sz 64:10). Bocsássátok meg mindenkinek, mindent, mindenkor, vagy legalábbis törekedjétek rá, ezzel engedve be saját életetekbe a megbocsátást. Ne tartsatok haragot, ne bántódjatok meg könnyen, gyorsan bocsássátok meg

és felejtsetek, és soha ne gondoljátok, hogy rátok nem vonatkozik ez a parancsolat. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor tudjátok, hogy az Úr tudja, hogy nincsenek haragvó érzéseitek egy másik lélek iránt.*

6. Fogadjátok el a megpróbáltatásokat, akadályokat és „meglepetéseket” halandó tapasztalatotok részeként! Ne feledjétek: azért vagytok itt, hogy próbára tétessetek, hogy meglássák, vajon megtesztek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, a ti Istenetek megparancsol nektek (lásd Ábrahám 3:25) – és hadd tegyem hozzá: „minden körülmények közepette”. Fivéreitek és nőtestvéreitek milliói voltak vagy vannak hasonlóan próbára téve, miért pont ti lennétek a kivétel? Néhány megpróbáltatás saját engedetlenségetek vagy gondatlanságotok következménye. Más megpróbáltatásaitok mások gondatlansága miatt következnek be, vagy egyszerűen azért, mert ez egy bukott világ. Amikor efféle megpróbáltatások érnek, az ördög kegyencei rögtön híresztelni kezdik, hogy valamit rosszul tettetek, hogy ez egy büntetés, annak a jele, hogy a Mennyei Atya nem szeret titeket. Ne hallgassatok rájuk! Inkább próbáljatok meg mosolyt erőltetni az arcotokra, tekintsetek fel a mennyre, és mondjátok ezt: „Értem, Uram. Tudom, mi ez. Alkalmat adsz, hogy bizonyítsak, ugye?” Azután fogjátok össze Óvele, és tartsatok ki mindvégig. A lelki magabiztosság növekszik, amikor elfogadjátok, hogy „gyakran amiatt lehetséges, hogy megpróbáltatások és próbatételek érjenek benneteket az életetekben, amit jól tesztek” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [Brigham Young University devotional, Dec. 13, 1987], 2; speeches.byu.edu).

Míg az Ukrajnai Kijev Misszió felett elnököltem, egyszer megkérdeztem az egyik leghihűbb nővért, hogy

miért olyan szigorú önmagával, miért döngöli magát a porba a legcsekélyebb dolgok miatt. Válasza klasszikus példája volt egy olyan embernek, aki nem a megfelelő hangra hallgat. Így felelt: „Azért, hogy senki más ne előzhessen meg ebben.”

Testvérek, e misszionárius nővérhez intézett tanácsom nektek is szól: ismerjétek el a gyengeségeiteket és nézzetek szembe velük, de ne bénítsanak meg titeket, mert némelyik a társatok lesz egészen addig, míg el nem távoztok ebből a földi életből. Nem számít jelenlegi állapototok, abban a pillanatban, hogy önként az őszinte, örömteli, mindennapos bűnbánatot választjátok azáltal, hogy a tőletek telhető legjobbat igyekeztek tenni, és a legjobbá igyekeztek válni, akkor a Szabadító engesztelése úgymond körülölel és mindenhová követ benneteket, bárhová menjete is. Ha így éltek, akkor valóban „mindig megtartjátok bűneitek bocsánatát” (Móziás 4:12) minden nap minden órájában, minden perc minden másodpercében, és így teljes mértékben tiszták és elfogadhatók lesztek Isten előtt *mindenkor*.

Tiétek a kiváltság, ha vágytok rá, hogy megtudjátok akár ma, akár hamarosan, hogy kedvére vagytok Istennek minden hiányosságotok ellenére is. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki elvárja tőlünk, hogy a parancsolatok szerint éljünk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki oly hön áhítja ránk ruházni kegyelmét és irgalmát. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki örvend, amikor naponta alkalmazzuk engesztelését azzal a nyugodt és boldog bizonyossággal, hogy a helyes irányba tartunk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki hön áhítja, hogy megerősödjön önbizalmatok Isten színe előtt (lásd T&S 121:45). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Eduardo Gavarret elder
a Hetvenektől

Igen, Uram, Téged követlek!

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jőjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Mindenhol cselekvésre szólít.

„**M**ert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására.”¹ Ma ez a szentírás ismét beteljesedett, mivel lehetőséget kaptam arra, hogy az érzéseimet az anyanyelvemen fejezzem ki.

1975-öt írtunk, és én az Uruguay-Paraguay Misszióban szolgáltam fiatal misszionáriusként. A misszióban töltött első hónapom során a zónavezetők egy tevékenységet rendeztek egy evangéliumi tantétel szemléltetéséhez. A zónában szolgáló összes misszionáriusnak bekötötték a szemét, és azt az utasítást kaptuk, hogy kövessünk egy ösvényt, amely a kultúrterembe vezet. Az volt a feladatunk, hogy egy bizonyos vezető hangját kövessük, egy olyan hangot, amelyet indulás előtt hallottunk. Figyelmeztettek azonban, hogy az út mentén számos hangot hallunk majd, amelyek igyekeznek összezavarni bennünket, és letéríteni minket az ösvényről.

Néhány percig csak zajokat és beszélgetést hallottam, majd – minden zaj között – egy hang azt mondta: „kövess engem!”, és biztosan éreztem, hogy a helyes hangot követem.

Amikor megérkeztünk a kápolna kultúrtermébe, megkértek minket, hogy vegyük le a kötést a szemünkről. Amikor felnéztem, láttam, hogy két csoport van ott, és én abba a csoportba kerültem, amelyik a rossz hangot követte. „Egészen úgy hangzott, mint a helyes hang” – mondtam magamban.

Ez a 39 évvel ezelőtti esemény tartós hatással volt rám. Megígértem magamnak: „Soha többé nem követem a téves hangot.” Aztán azt mondtam: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Szeretném ezt az élményt a Szabadító gyengéd felhívására vonatkoztatni:

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet...”

Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket, és követnek engem.”²

Az Ő követésére szólító hívás a legegyszerűbb, legközvetlenebb és legerőteljesebb felhívás, amelyet csak kaphatunk. Olyan tiszta hanggal szól, amelyet nem lehet összetéveszteni.

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jőjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Egyik